

പരാജയപ്പെടുത്താൻ ദുഃസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി അർപ്പണബോധത്തോടുകൂടിയ ക്ഷമാപൂർവ്വമായ പ്രവർത്തനവും മാത്രമേ നമുക്കു കൂടുതലായി ഉണ്ടാവേണ്ടതുണ്ടൂ. നാലോ അഞ്ചോ അണുശക്തി മുങ്ങിക്കുഴപ്പുകളുടെ വിലയ്ക്കു തുല്യമായ ഒരു തുക ചെലവഴിച്ചാൽ ലോകത്തിൽനിന്നു മുഴുവൻ ഏകീകരണമായി ക്ഷയരോഗം തുടച്ചുനീക്കാൻ കഴിയുമെന്നതാണ് ഇന്നത്തെ യാഥാർത്ഥ്യം. ആ കഴിവു ഉപയോഗപ്പെടുത്താനാവശ്യമായ വിവേകം, പക്ഷേ, മനുഷ്യർക്ക് ഇനിയും ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല!

2 മെയ്, 1982

117. കഷ്ടരോഗം

മനുഷ്യവർഗത്തിന്റെ മഹാ ശത്രുവായിരുന്ന മസൂരി നിർമാർജനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ. മറ്റൊരു മഹാശത്രുവായ ക്ഷണം കീഴടക്കപ്പെടുന്ന കാലം അകലെയാല്ല. അടുത്ത ഇരുപതു ആണ്ടുകൾക്കുള്ളിൽ ക്ഷണരോഗം തുടച്ചുനീക്കപ്പെടുമെന്നാണ് ലോകാരോഗ്യ സംഘടന ഇപ്പോൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്.

മസൂരിരോഗം നിയന്ത്രണവിധേയമായതും, പിന്നീട് തീരെ അപ്രത്യക്ഷമായതും വാക്സിനേഷൻ കണ്ടുപിടിച്ചതിനെത്തുടർന്നാണ്. ശക്തി കുറഞ്ഞ രോഗാണുക്കൾ ശരീരത്തിൽ കടത്തിവിട്ട ശരീരത്തിന്റെ രോഗപ്രതിരോധശക്തി വളർത്തുകയാണ് വാക്സിനേഷന്റെ രത്നം. മസൂരിക്കെതിരെ വിജയിച്ച ഈ ചികിത്സാവിധി ക്ഷണരോഗത്തിനെതിരെയും ഫലപ്രദമാവുമെന്നാണ് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നത്.

'ക്ഷണരോഗത്തിന്റെ നാട്' എന്ന് ഇന്ത്യയെ വിവരിച്ചാൽ, അത് അതിശയോക്തിയൊന്നുമായിരിക്കുകയില്ല. 1971-ലെ കാണേഷ്വരപ്രകാരം ഇന്ത്യയിലെ മുപ്പത്തു കോടി ഇരുപതു ലക്ഷം ജനങ്ങൾ ക്ഷണരോഗ ബാധിത പ്രദേശങ്ങളിലാണ് പാർത്തിരുന്നത്. അതായത്, ഇത്രയും പേർക്കു ക്ഷണരോഗം ബാധിക്കാനുള്ള സാദ്ധ്യതയുണ്ട്. ഇവരിൽ മുപ്പത്തിരണ്ടു ലക്ഷം ജനങ്ങളിൽ ക്ഷണരോഗലക്ഷണങ്ങൾ ഇപ്പോൾ പ്രകടമായിട്ടുണ്ട്. ക്ഷണരോഗനിവാരണങ്ങളെന്തെങ്കിലും തെളിയിക്കപ്പെട്ട ഒരക്ഷയങ്ങൾ ഇക്കാലത്തു സുലഭങ്ങളാണ് ക്ഷണരോഗ ചികിത്സാസൗകര്യങ്ങളും വളരെയേറെ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും ഈ രോഗം നിയന്ത്രണവിധേയമായിട്ടില്ല; ആണ്ടോടാണ്ട് ക്ഷണരോഗബാധിതരുടെ എണ്ണം ഇന്ത്യയിൽ കൂടിക്കൂടി വരുകയാണ്.

ഇതിനുള്ള മുഖ്യകാരണം, പ്രാരംഭശയീൽ രോഗം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രയാസമാകുന്നു. മറ്റു പല രോഗങ്ങളേയുംപോലെയാണിത്, ക്ഷണം ആദ്യഘട്ടത്തിൽ പായത്തക്ക അവശതകളൊന്നും രോഗിക്കു വരുത്തിവെക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ രോഗിയും രോഗിയുടെ കുടുംബാംഗങ്ങളും രോഗത്തെ അവഗണിക്കുന്നു. രോഗം വർദ്ധിച്ചു തന്നിടം മറ്റുള്ളവർക്കും വിഷമം സൃഷ്ടിച്ചു തുടങ്ങുമ്പോഴേ പ്രശ്നത്തിന്റെ ഗൗരവം രോഗി മനസ്സിലാക്കുന്നുള്ളൂ. അപ്പോഴേക്കും അയാളിൽനിന്നു മറ്റു പലർക്കും രോഗം പകർന്നിരിക്കാൻ സാദ്ധ്യതയുണ്ട്.

രോഗമെന്നതിനേക്കാളേറെ ഒരു ശാപമായാണ് ആദ്യകാലംമുതൽ ക്ഷണരോഗം പരിഗണിക്കപ്പെട്ടുവന്നിരുന്നത്. ഒരു മനുഷ്യന്റെ തപാക്കിൽ ക്ഷണരോഗചികിത്സയോടുകൂടിയെക്കുറവുന്ന തിണർപ്പോ ചുണങ്ങോ വെളുത്ത പുള്ളിയോ കണ്ടാൽ അയാളെ ഉടൻ പുരോഹിതന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരാക്ക

ണമെന്നതായിരുന്നു ജ്യോതിഷന്റെ നിയമം. രോഗം, കഷ്ടമാണെന്നു് പുരോഹിതൻ സംശയിച്ചാൽ രോഗിയെ അശുഭനെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു; ഏഴു ദിവസം തടങ്ങലിൽ വെക്കുന്നു. പിന്നെയും തപക്കിലെ തിണർപ്പ പരക്കാതെ അതേ നിലയിലിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ അയാളെ ഏഴു ദിവസത്തേക്കുകൂടി അടച്ചിടുന്നു. പതിന്നാലാം ദിവസവും അയാളുടെ തപക്കു് അതേ നിലയിലാണെങ്കിൽ അയാൾക്കുള്ളതു് 'കഷ്ടരോഗമല്ല, ചുണങ്ങ മാത്രമാണു്' എന്നു പുരോഹിതൻ വിധിക്കുന്നു. അലക്കിയ വസ്ത്രം ധരിച്ചു് അയാൾക്കു ശുദ്ധി നേടാം. എന്നാൽ, പതിന്നാലു ദിവസങ്ങൾക്കകം ചുണങ്ങ പരക്കുകയോ, തിണർപ്പിൽ പച്ചമാംസത്തിന്റെ ലക്ഷണമോ വെളുത്ത രോമമോ ഉണ്ടായിരിക്കുകയോ ചെയ്താൽ രോഗം കഷ്ടമാണെന്നു വിധിക്കപ്പെടുന്നു.

'കഷ്ടരോഗിയുടെ വസ്ത്രം കീറിക്കളയണം. അവന്റെ തല മുടാതിരിക്കണം. അവൻ ചുണ്ടു മുടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും, 'അശുഭൻ, അശുഭൻ' എന്നു വിളിച്ചുപറയുകയും വേണം. അവൻ തന്നിച്ചു പാർക്കണം. അവന്റെ പാർപ്പു് പാളയത്തിനു പുറത്തായിരിക്കണം.' എന്നു് ബൈബിൾ അനുശാസിക്കുന്നു. കഷ്ടരോഗി അങ്ങനെ സമുദായഭ്രഷ്ടനായിത്തീരുന്നു. പിന്നീടു് എപ്പോഴെങ്കിലും രോഗം മാറിയാൽ അയാളെ സമൂഹത്തിലേക്കു തിരിച്ചെടുക്കുന്നതിനു ചെയ്യേണ്ട മതക്രത്യങ്ങളെപ്പറ്റി ബൈബിളിന്റെ പഴയനിയമത്തിൽ വിശദങ്ങളായ നിർദ്ദേശങ്ങളുണ്ടു്.

കഷ്ടരോഗത്തോടു പഴയജനതകൾ കൈക്കൊണ്ടിരുന്ന ഈ നിലപാടിൽ ഇന്നും വലിയ വ്യത്യാസമൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മറ്റൊരാൾ രോഗത്തെയുംകാൾ കഷ്ടരോഗത്തെ ജനങ്ങൾ ഭയപ്പെടുന്നു. മാതൃകയുടെ കാര്യത്തിൽ കഷ്ടരോഗത്തേക്കാൾ എത്രയോ ഭയങ്കരമാണു് ഹൃദ്രോഗവും കാൻസറും. കൂടുതൽ എളുപ്പത്തിൽ പകരുന്നവയാണു് മലേറിയ, ഫു്ളു മുതലായവ. എന്നിട്ടും, ആ രോഗങ്ങളോടു പ്രദർശിപ്പിക്കാത്ത അറപ്പും വെറുപ്പും കഷ്ടരോഗത്തോടു സമൂഹം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. ചികിത്സയുടെ ഫലമായി രോഗം തികച്ചും മാറിയാലും, മുൻ കഷ്ടരോഗിയെ കടുംബമോ സമൂഹമോ പൂർണ്ണമനസ്സോടെ തിരിച്ചെടുക്കുന്നില്ല. മുൻ കഷ്ടരോഗിക്കു ജോലിസാദ്ധ്യത കുറവാണ്. കഷ്ടരോഗചികിത്സയേക്കാൾ ഭൃഷ്ടരമാണു് മുൻ കഷ്ടരോഗികളുടെ പുനരധിവാസം.

ഇക്കാരണത്താൽ, രോഗം ആരംഭശയിൽ ചികിത്സിച്ചു മാറ്റുന്നതിനല്ല, ആളുകൾ കാണാതെ മുടിപ്പൊതിഞ്ഞു വെക്കുന്നതിനാണു് മിക്ക കഷ്ടരോഗികളും ഉദ്യമിക്കുന്നതു്. രോഗികളുടെ ഈ മനോഭാവവും കഷ്ടരോഗത്തിന്റെ വ്യാപ്തി തടയുന്നതിനു ഗണ്യമായ പ്രതിബന്ധം സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ടു്.

ഇന്ത്യയെസ്സുംബന്ധിച്ച എല്ലാ അടിസ്ഥാന പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റിയും ആഴത്തിൽ ചിന്തിച്ചിരുന്ന മഹാത്മാഗാന്ധി കഷ്ടരോഗനിവാരണത്തിലും അഗാധമായ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഗാന്ധിജി ഒരു കഷ്ടരോഗിയെ സേവാഗ്രാമത്തിൽ തന്റെ അയൽപക്കത്തു പാർപ്പിച്ചിരുന്നു. ദിവസേന താൻതന്നെ ചെന്ന് അയാളുടെ പ്രണങ്ങൾ കഴുകി മരുണവെച്ചു കെട്ടുകയും, അയാൾക്കു വേണ്ട മറ്റു ശുശ്രൂഷകൾ ചെയ്യുകയും ഗാന്ധിജിയുടെ പതിവായിരുന്നു. ചർക്കോസംഘം, ഹിന്ദിപ്രചരസഭ, ഹരിജനസേവാസംഘം മുതലായ സംഘടനകൾപോലെ ഗാന്ധിജി സ്ഥാപിച്ചു വളർത്തിയതാണു് ഹിന്ദു് കഷ്ടനിവാരണസംഘം.

സ്റ്റേറ്റ് ഗവണ്മെന്റുകളുടെ സഹകരണത്തോടെ ഇന്ത്യാ ഗവണ്മെന്റു് കാൽ നൂററാണ്ടു മുപ്പു് 'ദേശീയ കഷ്ടനിയന്ത്രണ പദ്ധതി' നടപ്പാക്കി. കഷ്ടരോഗചികിത്സയ്ക്കുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ വിപുലീകരിക്കുകയായിരുന്നു ഈ പദ്ധതിയുടെ കാതലായ അംശം. എന്നാൽ, ഈ പദ്ധതി വള

രെയൊന്നും ഫലപ്രദമായിട്ടില്ലെന്നതിന്, ആണ്ടുതോറും പെരുകിവരുന്ന കഷ്ടരോഗികളുടെ സംഖ്യതന്നെ തെളിവാണു്. വന്ന രോഗം ചികിത്സിച്ചു മാറ്റുന്നതിനോടൊപ്പമോ അതിലധികമോ ശ്രദ്ധയരോഗം പകരാതെ നോക്കുന്നതിൽ ചെലുത്തിയാൽ മാത്രമേ മനുഷ്യവർഗത്തിന്റെ ഈ മഹാശത്രു ആയുധം വെച്ചു കിഴങ്ങുകയുള്ളൂ.

കഷ്ടരോഗം പകരാതെ തടുക്കുന്ന കത്തിവെപ്പിന്റെ പ്രസക്തിയും പ്രാധാന്യവും ഇവിടെയാണു്. ഈ കത്തിവെപ്പിനു് ഉപയോഗിക്കാവുന്ന ഒരു വാക്സിൻ വികസിപ്പിച്ചെടുക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമം തൃപ്തികരമായി പുരോഗമിച്ചുവരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ ഇതു സംബന്ധിച്ച പഠനങ്ങൾ നടക്കുന്നതു മുഖ്യമായും ആഗ്രയിലെ കേന്ദ്ര ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിലാണു്. ചെങ്കൽപ്പേട്ടിലും മറ്റുമുള്ള പ്രാദേശിക സ്ഥാപനങ്ങളും അവിചേന്ത്യാ വൈദ്യശാസ്ത്ര ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടും ഈ പ്രവർത്തനത്തിൽ സഹായിച്ചുവരുന്നു.

ലോകാരോഗ്യസംഘടന ഈ പ്രയത്നത്തിനു് ആവേശകരമായ നേതൃത്വം നല്കുന്നുമുണ്ടു്. ഇതിന്റെയെല്ലാം ഫലമായി, ഗോവസുരിപ്രയോഗംപോലെ നിർദ്ദോഷവും സിദ്ധ്യാഫലവുമായ ഒരു വാക്സിനേഷൻ കഷ്ടരോഗത്തിനെതിരെയും നടപ്പാക്കുമെന്നും, മസൂരിയെ എന്നപോലെ കഷ്ടരോഗത്തെയും മനുഷ്യവർഗത്തിന്റെ പൂർവകാല ചരിത്രത്തിലെ ഒരു ഇരട്ടി അഭയ്യായം മാത്രമാക്കി മാറ്റുന്നതിനു് ഈ വാക്സിനേഷൻ ഉപകരിക്കുമെന്നുമാണു് ഇപ്പോഴത്തെ പ്രതീക്ഷ.

അതു നാളെ. ഇന്നോ? ഇന്നു ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതു താഴെ പറയുന്ന വസ്തുതകളാണു്:

1. കഷ്ടരോഗത്തിനു ഫലപ്രദമായ ചികിത്സാവിധി ഇന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ, രോഗാരംഭമുതൽ ചികിത്സ നടത്തണം. രോഗം തികച്ചും നിയന്ത്രണവിധേയമാകുവരെ, ദീർഘകാലംതന്നെ, ചികിത്സ തുടരുകയും വേണം. അതിനാൽ കഷ്ടരോഗമുണ്ടെന്നു തോന്നിയാലുടൻ സംശയിക്കാതെ വൈദ്യസഹായം തേടണം. രോഗം തികച്ചും മാറ്റംവരെ ചികിത്സ തുടർന്നു നടത്തുകയും വേണം.

2. കഷ്ടം പകരുന്നതു് അധികവും കുട്ടികൾക്കാണു്. കഷ്ടരോഗബാധിതരുടെ കുട്ടികൾക്കു കഷ്ടം പകരാൻ സാദ്ധ്യത കൂടുതലുണ്ടു്. അതിനാൽ കുട്ടികളുടെ രോഗബാധ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധയേണം.

3. ചികിത്സകൊണ്ടു രോഗം തികച്ചുമാറിയാലും, പുറമേ കാണാവുന്ന അംഗവൈകല്യങ്ങൾ നിലനില്ക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ഈ വൈകല്യങ്ങളുണ്ടായാലും ഇവരിൽനിന്നു മറ്റുള്ളവർക്കു രോഗം പകരുകയില്ല. അധ്വാനിച്ചു തന്നിടും സമുദായത്തിനു പ്രയോജനമുണ്ടാകമാറു് ജീവിക്കാൻ ഇവർക്കു കഴിയും. അതിനുള്ള സൗകര്യം മുൻകാലരോഗികൾക്കു സർക്കാരം ജനങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണം.

4. ഇന്ത്യയിൽ കഷ്ടരോഗബാധ കൂടുതലുള്ളതു് തെക്കേ ഇന്ത്യയിലാണു്; പ്രത്യേകിച്ചും ആന്ധ്രപ്രദേശു്, തമിഴ്നാടു്, കേരളം എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ. ജനങ്ങളുടെ ഉദ്ബുദ്ധമായ സഹകരണംകൊണ്ടു മാത്രമേ ഈ രോഗം നിയന്ത്രിക്കുക സാദ്ധ്യമാവൂ. അതിനാൽ ഈ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ കഷ്ടരോഗം സംബന്ധിച്ച യഥാർത്ഥ വസ്തുതകൾ വ്യാപകമായ തോതിൽ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ പ്രചരിപ്പിക്കണം.